

Det er et Ansvar, som jeg tror, det er farligt at tage. — Med Hensyn til det ønskelige i at sende en Missionær dertil, saa indser jeg ikke, hvorfor ikke lige saa godt en Grønlænder kan udføre det Hverv, der skal paalægges en Missionær. Man siger, at Grønlænderne endnu ikke ere komne saa vidt i aandelig Udvikling, at de selv kunne besørge deres kirkelige Tjeneste som Præster eller Missionærer. Jeg tror dog, at det vilde være bedst, om Kristendommen altid baseredes paa Folket selv og de Kræfter, der findes i Folket. Vi have jo for lang Tid siden erklæret, at Grønland er kristnet, og at vi have Præster der oppe og ikke Missionærer; derfor mener jeg, at Grønlænderne ogsaa maa være komne saa vidt selv, at en af deres egne kan paatage sig dette Hverv, thi en saadan Mand kan gaa paa Jagt og leve som Kajakmand sammen med Grønlænderne, men det kan virkelig en teologisk Kandidat ikke. I det hele taget maa det være mig tilladt i Anledning af denne Sag at sige, at naar man vil støtte Missionen, kan det bedst gøres paa den Maade, at de Folk, der gaa ud, gaanske vist maa have Kirkens Sanktion, men at de maa gaa ud i den Befolkning, blandt hvilken de skulle missionere, med den Hensigt at ville leve med disse Folk paa den Maade, som Folket selv lever. Efter den Erfaring, jeg har i den Henseende — og jeg har en lille Smule Erfaring derom, eftersom jeg rundt omkring paa forskellige Steder i Verden har levet sammen med Missionærer og har set deres Gerning baade i Fred og i Krig — saa paastaar jeg, at de fleste Missionærer ere et af to, enten Turister eller Folk, der ønske at skabe sig en Livsstilling. Det er meget faa Eksempler, man har paa, at Missionærerne udelukkende gaa ud for at missionere. Den, der virkelig vil være Missionær, maa være Søger blandt Søgerne, Fisser blandt Fisserne, Agerdyrker, naar han lever blandt Agerdyrkere. Saa snart man laver andre Historier ud af det, saa ligger der andre Hensyn ved Siden af end netop det at være Missionær, nemlig Hensynet til at udbrede Kultur, til at tilegne sig Herredømme eller slikt, men jeg tror ikke, vi skulle udsende Missionærer for at faa Herredømme paa Østhynten, for jeg tror ikke, at nogen Nation vil konkurrere med os i den Henseende paa det Sted. Jeg tror ikke, at nogen anden Nation vil gaa hen og sende en Mission og anlægge en Handelsstationovre ved Angmagalik, selv om vi ikke gøre det; men skulde det ogsaa ske, saa er der andre Kulturopgaver, vi burde tage op uden at misunde dem denne.

Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) skal jeg tillade mig at gøre den Bemærkning, at jeg, som sagt, fuldt ud er enig med ham i, at man skal udføre de Kulturopgaver, som ligge for vort Folk, der hvor vi kunne, og ubetinget bør søge paa den Maade at hævde en Plads i den europæiske Koncert hellere end ved at være med i det militære Orkester, hvor Ministrene i det højeste kunne blive Bættenslagere. Jeg mener, at over alt, hvor Kulturen er fremme, der bør vi søge at være med. Men naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds sagde, at vi vare absolut nødt til at gribe ind deroppe, fordi det var et nyopdaget Folk, og det af den Grund ikke gif an at overlade det til andre Nationer, saa skal jeg dog gøre opmærksom paa, at det var allerede opdaget i Graahs Tid, i den første Trejdedel af dette Aarhundrede, og siden den Tid har der været stadig Forbindelse med det. Hvorvidt Befolkningen efterhaanden drages over til Besthyten, skal jeg lade være usagt; men jeg tror ikke, at den derved gaar hurtigere til Grunde end ved, at der oprettes en Handels- og Missionsstation ved Angmagalik. Derimod hvis det er en god Fangstplads — og som den ærede Minister sagde, er det et Sted, hvor der ogsaa paa Landjorden er god Jagt og kan skabes en stor Indtægt gennem Skindhandel og slikt — ja, saa tror jeg nok, at Grønlænderne blive der. Jeg kan jo tage fejl; men foreløbig kan jeg kun sige, at saa vidt jeg kender dette Forhold, og saa vidt som jeg er bleven oplyst, kan jeg med al Umfendelse af den Dygtighed, hvormed den ærede Minister svarede sit Standpunkt, ikke andet end slutte mig til den ærede Ordførers Opfattelse.

Brandes: Jeg kunde have lyst til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Ændringsforslag, der findes om literære Understøttelser paa Konto VI. A. 3. og i Anledning af den Bemærkning, der findes i Betænkningen angaaende disse Understøttelses Forhædelse og Karakter. Jeg hørte, at det ærede Medlem fra Næsens (Berntsen) i Gaar sagde, at naar man gav disse Understøttelser, viste man derigennem de Forfattere, der fik saadanne — han talte om Konto VI. A. 3. de midlertidige 2-åaarige Understøttelser — en Hæder, og at man skulde være varsom med, hvilke Forfattere man vilde vise den Hæder, og hvilke Forfattere man kunde være tjent med at gøre en Art Reklame for. Jeg tror, det ærede Medlem ser galt paa det, og jeg tror, det er nødvendigt, at man slaar fast, hvad det er, vi